

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 7.

ЦАРИГРАДЪ, АВГУСТЪ 1871.

БРОЙ 8.

СЪУЧАСТВУВАНЕ-ТО ВЪ ГРѢХОВЕ ТЪ НА
ДРУГЫ-ТЪ.

Въобще въ народъ-тъ всякой който има малко или много образование ся чуе често да ся оплакува за долно-то правствено положеніе на сбщій-тъ народъ. Оплакуватъ ся че народъ-тъ е простъ и неученъ, че лъжа-та е много обладала, че млади-тъ ся вдаватъ въ пусты и врѣдителны удоволствія, и че въ общинскы-тъ работы има несъгласіе вмѣсто съгласіе и пр. и пр.

Евангеліе-то обявява намъ че чело-вѣкъ е отвѣтственъ не само за свои-тъ си грѣхове, т. е. онѣзи прѣстѣпленія който той самъ си дѣйствително е сторилъ; но още е отвѣтственъ до нѣгдѣ и за грѣхове-тъ на другы-тъ. До колкото той ся е съгласявалъ или съучаствувалъ въ прѣстѣпленія-та на другы-тъ, до толкъзъ е той отвѣтственъ за тѣхъ.

Това съучаствуваніе може да е и безгласно, и така да го не усѣщатъ онѣзи който го правятъ. Цѣль-та на тѣзи статьи е да показва нѣколко начина въ които става таквъзъ едно съучаствуваніе, за да може всякой отъ насъ да отбѣгнува и да ся пази чистъ отъ това нѣщо.

Пыта ся какъ или съ кой начинъ съучаствува нѣкой въ чужды грѣхове?

1. Чрѣзъ съгласяваніе. Като видишь, за примѣръ, нѣкого че оя готви да направи едно нѣщо грѣшно, и имашъ силъ и благоврѣміе да протестувашь, или да туришь нѣкакво прѣпятствіе противъ извършаніе-то на грѣховно-то дѣло, а го не направишь, но само гледашъ како ся струва то.

2. Чрѣзъ съвѣтованіе. Като показвашъ или чрѣзъ погледъ-тъ си, или думы-тъ си, или списанія-та си, какъ и кога и съ кого може да ся върши единъ грѣхъ, ставашъ съучастникъ въ грѣхъ-тъ, и то макаръ и да ся не тури въ дѣйствіе съвѣтъ-тъ или извѣстіе-то коего давашъ.

3. Чрѣзъ раздражняваніе. Като съ намѣреніе или нарочно раздражнявашъ нѣкого, та ся разгнѣвава и изговаря думы, прави лошы дѣла, и показва единъ духъ противъ законъ-тъ Божій, въ това съучаствувашь въ неговы-тъ грѣхове. Съ тойзи начинъ можешъ да подбудишь въ нѣкого, злобъ, завистъ, отмъщеніе и другы грѣховны чувства.

4. Чрѣзъ примѣръ. Сила-та на примѣръ-тъ е позната на всички-тъ, и вѣроятно по много грѣхове ставатъ чрѣзъ послѣдованіе на лошъ примѣръ отъ колкото чрѣзъ другъ нѣкожъ причинж. Обхода-та на родители-тъ дава поводъ на дѣца-та. Обхода-та на Началницы-тъ, Священницы-тъ, Учители-тъ, богаты-тъ и учены-тъ дава поводъ на по простый-тъ народъ.

5. Чрѣзъ подражаніе. Ако правишь нѣщо само защото си видѣлъ другы да го правятъ, или защото е станжло обычай въ градъ-тъ ти или въ село-то ти, като го знаешъ че е грѣшно и врѣдително, ставашъ отвѣтственъ за всички-тъ лошы слѣдствія отъ тѣзи нѣща, и ставашъ съучастникъ не само въ грѣхове-тъ на онѣзи който ще слѣдувагъ твой-тъ примѣръ, но и въ грѣхове-тъ на онѣзи който подражавашъ.

6. Чрѣзъ насърчаваніе. Като похва-

лявашь грѣхъ-тъ и казвашь, “браво, добръ го излъга и пр.” ставашь стучастникъ въ него. Ако не си майка на лъжъ-тъ, ставашь нейна дойка; ако не си баща, а ты си нестунъ и хранителъ на лъжъ-тъ и на грѣхъ-тъ. Ако и да не си първый притяжателъ, стучастникъ си и не можешь ся отказа отъ съдружнически-тъ обязанности. Ако туришь въ вѣстника си обявленія за срамотны и вѣдигителны книги, или давашь таквызи книги на заемъ, или ги прѣпорѣчвашь нѣкому да ги чете, то тѣ сж като твои дѣла, и ты си отвѣтственъ за поврѣдѣтъ която ще произлѣзе отъ тѣхъ.

СЛОВО ЗА ДѢЦА-ТА.

НАЙ ДОБРО-ТО ИМЕ.

“И подари му име което е надъ всяко друго име.
Филип. 2; 9.

Това ся относя до Исуса Христа. Неговото име е за което тука ся говори. Име-то му най първо на тозъ свѣтъ ся чу отъ уста-та на единъ Ангелъ. Ангелъ Гавріилъ слѣзе отъ небе-то за да прѣдизвѣсти за него, още прѣди да ся роди, и той извѣсти на блаженъ-тъ му майкѣ че когаго ся добые това дѣте, трѣба да нарежтъ име-то му *Исусъ*. Знаете ли какво значеніе има това име Исусъ? Значеніе-то му е Спаситель или Спасъ. И Ангелъ-тъ каза че това име щѣло да му ся даде, понеже “Той ще спасе людіе-тъ си отъ грѣхове-тъ имъ.”

Въ Библиѣ-тъ много нѣща ся казватъ за това свято име Исусъ. Въ едно мѣсто ся казва име свято, въ друго име достойно, и име прѣвѣсходно, велико, вѣчно, чудно и други имена; но тукъ въ текстъ-тъ ни казва ся *име което е надъ всяко друго име*; спрѣчь, отъ това по добро име не може да бжде. За това прѣдметъ-тъ на това наше словце ще бжде “Най добро-то име,” и ще ви прѣдложимъ сега четири причины, защо име-то Исусъ е най добро-то отъ всички-тъ имена.

Първа-та причина е защото това име е *просто*. Малко е и съдържава само шесть буквы. Нѣкои си родители обычатъ да даватъ на дѣца-та си при кръщеніе-то имъ много дълги и велерѣчивы имена. Видѣхмы въ единъ вѣстникъ прѣзъ

деніе-тъ имена-та които сж давали на една новороденѣ княгыни; Донна, Марія, Тереза, Иосефина, Евгения, Луиза, Клементина, Имакулата, и още петъ шесть имена, всички за едно малко момиченце, като че сж мыслили чрѣзъ прилаганіе-то на имена-та, наращаватъ още и честь-тъ на дѣте-то. Но Божіи-тъ мысли не сж като наши-тъ мысли, нито Неговы-тъ пѣтища като наши-тъ пѣтища; защото когато прати на свѣтъ-тъ единородный-тъ си Сынъ, най велико-то и най славно-то сжщество което е нѣкога сжществувало, Той избра за него, та му даде само едно малко име, “Ще наречешь име-то му *Исусъ*.”

Има въ Библиѣ-тъ много други имена които ся относятся на Него за да показватъ нѣкое свойство въ характеръ-тъ му или въ чинъ-тъ му. За примѣръ Той ся иарича Христосъ, Мессія, Господь, Искупитель, Слънце на праведность, Деница, Цвѣтіе Сароново, Крикъ Юдолный и други. Папстия почти всяко нѣщо хубаво и полезно употрѣблява ся въ Свято-то Писаніе въ описваніе-то на нѣкаквы съвършенства и свойства Исусовы. Но отъ всички тѣзи имена, онова име което на рождество-то му Богъ избра да ся даде на Сына му, и име-то което Той обыча да чуе отъ свои-тъ си когато му ся молятъ, това име е *Исусъ*. Просто име по най добро отъ всички-тъ имена.

Втора-та причина е защото това име е пълно съсъ значеніе. Малко име е но пакъ велико. Единъ невѣрникъ чловѣкъ единъ день срѣщяжлъ едно момченце което носило Евангеліе подъ мышцъ-тъ си. Попыталъ го, “Каквъ книгъ носишь, юначе?” “Евангеліе, Господине!”

“Вѣрвашь ли че има Богъ? “попыталъ го пакъ чловѣкъ-тъ, “Вѣрвамъ,” отговорило дѣте-то и го гледало въ очи-тъ съ почудваніе, азъ *знаѣх* че има Богъ.” “Добръ; отговорилъ невѣрникъ-тъ, който искалъ да ся подгаври на набожность-тъ на дѣте-то. “Като знаешь че има Богъ, кажи ми, тойзи твой Богъ, голѣмъ ли е? малкъ ли е?”

Момченце-то пакъ го погледнало и рекю, “И голѣмъ е и малкъ, господине.”

“Ами какъ може да бжде това?” реклъ чловѣкъ-тъ.

“Така, Господине, той е полкозъ ма-

лъкъ щото може да влѣзе и да обитава въ мое-то грѣшно сърце; а пакъ толкозь голѣмъ е щото и всичкый-тъ свѣтъ не може да го вмѣсти."

Така е и това име Исусъ. Толкозь малко е и просто, щото и едно дѣте може да го разумѣе; а пакъ толкозь е голѣмо и широко щото никога не ще можете да искажете всичко що има въ него. Наши-тъ имена сж малки, както смы и ный, но пакъ почти всички тѣзи имена иматъ нѣкакво си значеніе. Иоанпъ и Ивонпъ и Тодоръ, иматъ значеніе Божій даръ. Елисавета, значи клѣтва Божія; Анна, значи милостива; Георгій значи земледѣлецъ, Марія значи възвѣшена; а пакъ Българскы-тъ имена, Стояпъ, Драганъ, Живко, Трайко, и други таквызи носятъ на лице-то си и значеніе-то си, и за тѣхъ не трѣбва тълкуваніе.

Имена-та ни сж малки нѣща. Тѣ сж като малки и плитки сѣдове съ вода, въ които като туримъ прѣстъ-тъ си и ся допре до дѣно-то, познаваме тозь част колко вода има; но име-то Исусово е като голѣмый-тъ океанъ беспрѣдѣлно и бездѣнно, въ славны-тъ си свойства. Има и покрай море-то таквызи плитки мѣста дѣто едно малко дѣте може да гази безопасно; а пакъ други мѣста има дѣто съ най дълго-то мѣрило още не сж намѣрили дѣно-то. Така е и съ име-то Исусово. Всичко що е въ Библиѣ-тъ, произлѣзва отъ него. Име-то Исусъ съдржава, да речемъ, и всичкѣ-тъ Библиѣ; и каквото е въ Библиѣ-тъ писано, писано е за по свѣршено-то тълкуваніе на това име.

Знаете, дѣца, че ако земете въ рѣкѣ каквѣ да е книгѣ Българскѣ ще видите че всички-тъ думы колкото сж въ неѣ, съставены сж отъ тридесетъ и три-тъ буквы на азбукѣ-тъ. Така можемъ да речемъ че тѣзи шесть буквы що сж въ име-то Исусъ, сж азбука-та на всичкото Священно Писаніе. Всички-тъ исторіи, пророчества, обѣщанія, и благословенія колкото сж въ Священно-то Писаніе, всички сж свѣрзаны съ име-то Исусово и сж съставены отъ Него.

Ако четемъ въ Библиѣ-тъ всичкый-тъ си животъ, и ако бы было възможно да живѣемъ колкото е живѣлъ Метусала, то ще намѣрваме всякой день нѣщо ново въ неѣ за това драгоценно име Ис-

усово. И ако ся сподобимъ да отидемъ въ Рай Божій, и тамъ ще ся учимъ и ще испытваме съ милионы години това име безъ да можемъ да изучимъ всичко що е въ него, и това е втора-та ни причина защо е то най добро то име, защото е толкозь пълно съсъ значеніе.

(Слѣдува).

СТРОШАВАНІЕ-ТО НА ЕДИНЪ ПАРОПЛОВЪ
НА ИМЕ ЛОНДОНЪ.

На 1866 Януарія 11, въ пристанище-то на Бискай възвѣшаваше ся една страшна фѣртуна; отъ всички-тъ страны не ся виждаше друго освѣнь волны да нападатъ съ устремленіе, и друго не ся чуаше освѣнь шумъ отъ бурѣж. Въ това врѣме, ный, които бѣхмы на земѣ-тъ, бѣхмы много благополучни гато си съдѣхмы тихо и спокойно въ топлы-тъ стаи, весели при челядь-тъ си; но въ море-то, въ срѣдъ тѣзи фѣртунахъ ся намѣрваше единъ великолѣпенъ корабъ, кой-то бѣше близу да потъне. Този свѣтъ паропловъ ся выкаше *Лондонъ*, началникъ-тъ на корабъ-тъ бѣше нѣкой си Г. Мартинъ, капитанъ твърдъ опытенъ и искусенъ: подобно едно голѣмо число пѣтници бѣхж закупили отъ много врѣме мѣста въ корабъ-тъ му увѣрени че за едно дълго прѣлуваніе не можахж да намѣрятъ по добръ корабъ.

Въ корабъ-тъ имаше 239 души, и тѣргна отъ Плимутъ въ сѣботѣ 6 Януарія. Въ недѣлѣ, врѣме то ся развали, вѣтръ-тъ скѣса и грабиж много парчета отъ парусы-тъ, и раскрыти голѣмѣ-тъ мащѣ; но въмахж страхъ отъ никаквѣ бѣдѣ, и корабъ-тъ вървѣше на на прѣдъ съ дързновение срѣщѣ фѣртуна-тъ. Слѣдъ малко синѣж въ ужасно-то цѣдро на Бискай, дѣто волны-тъ океанскы разсвирѣпены отъ продълженіе-то на бурѣж-тъ, натрупвахж ся едни вързъ другы като планины. Въ вторникъ, единъ отъ кораби-тъ дѣто помагатъ на обуреваемы-тъ завлѣченъ бы отъ фѣртуна-тъ, и на утринъ-тъ рано капитанъ-тъ като видѣ че зло-то врѣме не прѣстапува, обърнѣ корабъ-тъ за да ся върне въ Плимутъ; слѣдъ половинъ часъ, една го-

лъна волна занесе единъ ладіѣхъ, послѣ занесе единъ корабъ за отърваніе, тъй щото прѣходци-тъ гледахъ че всички-тъ срѣдства за избавленіе избѣгнувахъ отъ тѣхъ едно слѣдъ друго. Въ исто-го врѣме, маши-тъ и възъ-та ся искъсахъ и грабляхъ ся въ море-то което помиташе покрыватъ (кувертъ-тъ на корабъ-тъ). Тозь вечерь, на четири часа и полъ една исполниска волна сгроши врата-та на макинъ-тъ, угаси огнь-тъ и тъй възбрани макинисты-тъ да си вършатъ работъ-тъ, които бѣхъ потъжли до гръди у водѣ.

Когато отидохъ да кажѣтъ на капитанъ-тъ че машина-та не може вече да работи, отговори кротко, че той очакваше това, послѣ рече, като ся обърнѣхъ къмъ корабници-тъ си: “Чеда мои, ще сторите добръ да прѣдадете души-тъ си на Бога.”

Въ корабъ-тъ ся намѣрвахъ едно голѣмо число прѣходци (пассажери) благочестиви; не може да рече нѣкой че когато фъртуна-та вѣяше толкозь устремително, никой не ся устраши; на противъ родители-тъ земахъ челядь-тъ си при себе си, и ги гледахъ съ единъ особнъ нѣжностъ, тѣ пригрѣжахъ и стискахъ майки-тъ си, като че мисляхъ, като сѣ при майки-тъ си, по добръ сѣ и по безопасны. Но между туй бѣ една дълбока тишина въ срѣдъ това голѣмо нещастіе. Единъ отъ прѣходци-тъ бѣ священникъ който ся вращаше съ женѣ си у дома си, като посѣдѣлъ малко врѣме въ Англіѣхъ. Като видѣ той че бѣда-та бѣше при тѣхъ, повыка въ голѣмый-тъ салонъ едно събраніе на молитвъ; завчасъ стая-та ся напълни съ прѣходци и съ корабници; капитанъ-тъ за единъ минутъ колѣничаше съ другы-тъ, и пакъ ся вращаше бърже на кувертъ-тъ. Много ся молихъ Богу съ теплотѣ не само за избавленіе-то на тѣла та си, но и за спасеніе-то на души-тъ си; слушахъ съ вниманіе утѣшителны-тъ Евангелскы думы, и ся обърнѣхъ къмъ пастырь-тъ да го просятъ да ся моли за тѣхъ. Въ двадесеть и четири часа паредъ, този

вѣренъ слуга Божій не прѣстанѣ ни единъ минутъ да ги утѣшава и да ся моли Богу за тѣхъ. Той ходише тукъ тамъ по всички-тъ корабъ и извѣщаваше спасеніе на онѣзи на които тѣло-то щѣше да погыне, и ся моляше съ высокъ гласъ: “Боже мой, Боже мой, смиренно ти ся молѣхъ, обърни на покаяніе всички онѣзи които не сѣ ся още покаjali.”

По всички-тъ страны въ корабъ-тъ ся събирахъ на малкы купове и ся моляхъ мълчаливо, и нѣмаше ни отчаяніе ни прѣвѣсходнѣхъ скърбъ. Тогазь хванѣхъ да ся прощаватъ; пригрѣжахъ ся и выкахъ добро видѣніе, като че щѣхъ да търгнѣтъ на нѣкой дѣлгъ пѣтъ, послѣ бащи-тъ, майки-тъ и челядь-та пригрѣжити стискахъ ся да ги не раздвои смъртъ-та единъ отъ другъ.

Два часа прѣди пладнинъ, опитахъ ся на пово да снѣматъ единъ ладіѣхъ въ море-то, по тутакси потънѣхъ у море-то, и едва истеглихъ петинъ-тъ челоуѣцы които бѣхъ въ неѣхъ. Единъ часъ слѣдъ пладнинъ, видѣхъ че корабъ-тъ приближаваше да пропадне, и капитанъ-тъ принуди нѣколко хора да направятъ още единъ подвигъ за да ся избавятъ. Сполучиха да турятъ върхъ водѣ-тъ единъ дубъ който можаше да събере до двадесеть души; капитанъ-тъ совѣтова първий-тъ инженеръ за управленіе-то на дубъ-тъ и му рече: “Малка е надежда-та да ся избави тази дуба, но за корабъ-тъ нѣма никаква надежда. Вы направихте длѣжностъ-тъ си, моя-та длѣжностъ е да остапѣ тука: слѣзте въ дубъ-тъ и управяйте ѣхъ. Богъ да ви е другарь!”

Влѣзохъ въ дубъ-тъ трима прѣходци и шестнадесеть отъ корабници-тъ и ся отдалечихъ съ помощъ-тъ на весла-та, защото дуба-та потъваше и начнуваше да става около неѣхъ единъ въртежъ който можаше да погълне дубъ-тъ. Когато ся скѣса вѣже-то, онѣзь що бѣхъ на кувертъ-тъ на корабъ-тъ молитствувахъ добръ пѣтъ на онѣзи които търгнувахъ. Жена-та на пастырь-тъ понеже ся бояше да не истинѣтъ, тосъ часъ имъ даде единъ чергъ който си имаше за своѣхъ.

побрѣжъ въ прѣхожданіе-то, и най послѣ капитанъ-тъ хвърли имъ единъ компасъ (нусулж) и выкиъ имъ : Вървѣте съверовъсочно къмъ градъ-тъ Брестъ. Когато отдалечихъ до осмдесетъ лакти обърнахъ се и видѣхъ че нощъ-тъ на корабъ-тъ потъва въ море-то, а кърмата ся повдигаше доста високо за да открие еднж часть отъ кегель-тъ. Въ тѣжъ минутѣ вѣтръ-тъ вѣяше съ еднж таквъж ярость щото прѣходци-тъ въ дубж-тъ не ся чуяхъ единъ съдругий, и страхъ-тъ ако отнѣ выкъ-тъ на двѣстѣ-тъ и двадесетъ души които потънувахъ, задуши ся гласъ-тъ имъ и отъ реваніе-то на фѣртунж-тъ. Видѣхъ само еднж волнж че помете отъ кувертъ-тъ единъ купъ прѣходцы, а друга втора дуба съ хора щѣше вече да ся поглыне въ пропасть-тъ. Послѣ не ся видѣ вече нищо ; въртежъ-тъ исчезнж и волпы тѣ покрыхъ пропасть-тъ дѣто корабъ-тъ бѣ пропаднѣлъ.

А бѣдни-тъ опѣзи деветнадесетъ души оставени върху водж-тъ на океанъ-тъ, стори имъ ся че съзрѣватъ единъ корабъ ; наистинж было то, защото отговорихъ на выкъ-тъ имъ и тутакси ся потрудихъ да ги намѣрятъ. Но тъмнина станж, не ся виждахъ, и тѣ не можахъ никакъ да видятъ вѣжя-та които имъ хвърляхъ.

На утринь-тъ другъ корабъ ся показа ; тутакси развихъ еднж ризж вмѣсто знамя, и петь часа гребохъ съ весла-та. Корабъ-тъ който бѣ Италианскый стгледа отървали-тъ ся отъ корабокрушеніе-то, и оправи ся къмъ тѣхъ ; на минутж-тъ що пристигнж корабъ-тъ, малко останж една волна да прѣвърно дубж-тъ, но Италианскый-тъ корабъ прибѣрза и зѣ злостастны-тъ при себе си. Прѣдобрый-тъ капитанъ и челоуѣци-тъ му прѣваряхъ ся и ся стараяхъ кой понапрѣдъ да укрѣпи тѣзи нещастны изнемощели отъ мака и отъ трудъ.

— Истина-та може да ся изгони изъ помежду челоуѣцы-тъ, и чрѣзъ насилствіе може да ся потѣпче и да ся покрые до едно врѣме ; но истина-та не умира.

МѢЖЕСТВО НА ДВНАДЕСЕТОГОДИШНО ДѢТЕ.

Іосифъ Барръ живѣялъ въ вѣтрѣшни-тъ страны на Франціѣ въ начало-то на французскый-тъ бунтъ 1779. Было великодушно и нестрашливо дѣте, и обичало майкж си, истинж-тъ и отечество-то си. Ако и да было малко дѣте, было обаче истиненъ воинъ въ мысль и въ сѣрдце.

И като желалъ да слугува на отечество-то си въ голѣмж-тъ борбж за свободж-тъ, нареденъ былъ въ воинство-то на възраст 12 год. трѣбачъ, (тромпетаджіѣж). Влѣзлъ въ воинството съ распалено сѣрдце, и былъ готѣвъ да търпи всякаво жестоко живѣяніе и лишеніе и да пожертвува живота си, само да избави отечество-то си отъ вѣнкашны нашествія и нападенія което толкозъ горещо обичалъ. Като былъ толкозъ захвантъ не забравялъ благоутробнж-тъ си майкж ; задоволствуващъ съсъ всекодневный-тъ си дѣлъ (тайнѣ) пращалъ ней всякой мѣсець всичкж-тъ си мѣсечнж зѣплатъ.

Полкъ-тъ му нареденъ былъ да иде въ Лабандъ градъ да отблъсне едно воинско тѣло което нападнѣло на онѣзи странж. Бой-тъ былъ силенъ понеже и двѣ-тъ страны ся бѣяли съ голѣмо упорство. Послѣ единъ день малкый-тъ Барръ ся намѣрилъ обыколенъ отъ противны-тъ войскы които были до двадесетъ души и съ копія въ рѣцѣ притѣснили го да ся прѣдаде.

Като ся намѣрилъ въ това зло положеніе хвърлили ужасенъ погледъ вързъ неприятели-тъ си, послѣ като снѣлъ шапкж-тъ си и погледнѣлъ до еднж минутж къмъ синьо-то небе и къмъ покрывж-тъ земж съсъ зеленище, подигнѣлъ шапкж-тъ си и выкнѣлъ “Да е живо отечество-то, не ся прѣдавамъ.” Едва произнеслъ тѣзи рѣчи и двадесетъ копія пронизали тѣло-то му и прострѣли го мъртъвъ на земж-тъ. Умрѣлъ е, но помень-тъ му е живъ, и ще живѣе до когато съществува исторія. Любовь къмъ истинж-тъ, която е отъ Бога, любовь къмъ отечество-то и къмъ родители-тъ сж добродѣтели, които живѣйтъ и слѣдъ смъртъ-тъ на онуй лице ; а малкы-тъ читатели трѣбва всякогы да ся обучаватъ въ добродѣтели-тъ, ако желяйтъ да оставятъ помень-тъ си безсмъртенъ, и да ся приготвягъ по добрѣ за небе-то.

ПРИШЕСТВИЕ ХРИСТОВО.

Тате, рекль единъ день малкый-ть Стефанъ на бащъ си, ако бы дошелъ Христось утрѣ, той бы ны завель и двамата на небе-то, безъ да умремъ, не е ли така?

— Кой ти научи да вѣрвашь това? отговорилъ му баща му.

— Той когото ный обычаи. Иисусъ Христось ся обѣща че когато дойде на земѣ-тъ, ще заведе съ себе си всицкы-тъ които го обичать.

— А зацо обичашь ты Христа?

— Защото е умрѣлъ той за насъ.

— Знаешь ли зацо трѣбваше да умре той за насъ?

— Да земе на себе си наказаніе-то на грѣхове-тъ ни.

— Но зацо поиска той да ся натовари съ наши-тъ грѣхове?

— За това понеже ны обыча.

— Наистинѣ, сынокъ, добрѣ рече. А ный, какъ можемъ да му покажемъ че го обичаи?

— Като гледаи да слушаи и да исполняваи заповѣди-тъ му. Но кажи ми, тате, когато дойде Христось, ще заведе ли на небе-то и коларь-тъ (кочияшинь-тъ)?

Но трѣбва да знаете че коларь-тъ селскый бѣше единъ голѣмъ пѣница. Стефанъ го знаеше добрѣ, и за това той попыта бащъ си за него, понеже имаше голѣмо съжаленіе за тогозь чловѣка.

— Какъ мыслишь за него? отговорилъ му баща му. Вѣрвашь ли ты самъ, че Христось ще го заведе съсь себе си кога дойде на земѣ-тъ?

— Страхъ мѣ е че не ще, понеже не обыча той Господа Иисуса Христа.

— Отъ дѣ знаешь ты че го не обыча?

— Понеже ся опива, и оставя челядь-тъ си въ бѣдность, и прави лошы работы?

— Така опѣзи които правять зло показватъ чрѣзь зло-то дѣло че не обичать Христа. Що ще да станятъ тѣ, когато дойде Господь на второ пришествіе?

— Ще идятъ въ адъ (пѣкъль-тъ).

— Ето самы-тъ Христовы дуи: Махнѣте ея отъ мене, проклѣти, идѣте въ вѣчный-тъ огнь приготвеный-тъ за дяволь-тъ и за ангелы-тъ му.

Нѣколко дни слѣдъ това разговаряніе, Стефанъ станялъ твърдѣ опоритъ. Той

искалъ самовластно да прави както му съче глава-та, а не да ся покорява. Той плачалъ, пропалъ съ крака-та и правялъ въ кѣщи всицко горѣ долу съ выкъ-тъ си и съ гнѣвъ-тъ си. Баща му отишелъ при него и пошепнѣлъ му на ухо-то така: Ако бы дошелъ Христось сега, на тѣзи самѣ-тъ минутѣ, що бы сторилъ той съ тебе? Можель ли бы да покажешь че обичашь Христа, и че му си покоренъ на заповѣди-тъ му и че го слушаешь?

Стефанъ ся смирилъ тутакси, и полечка, безъ да продума вече нищо, отишелъ да си легне. Отъ онзи вечеръ, мысль-та за пришествіе-то Христово была надъ него като вѣститель, и негово-то поведеніе было доста Богоугодно и похвално.

СВЯТО-ТО ПИСАНІЕ.

Ела та сѣдни при мене, рекль единъ благочестивъ проповѣдникъ на одного своего прѣтеля, малко часове прѣди да умре, Като турилъ рѣць-тъ си на рамена-та му рекль, Да поговоримъ за небе-то и за другий-тъ животъ. Не плачи за мене, азъ съмъ благополученъ. Мысли за мене и тазъ мысль нека ты подканя да вървишь на напрѣдъ. Никого не съмъ познавалъ що е благополучіе само катомѣрихъ Христа за Спаситель мой. Прочитай, прочитай Св. Писаніе. Никоя друга книга да не захваща мѣсто-то на книгѣ-тъ на Св. Писаніе. Когато съмъ ималъ мѣчнотии и скърби, освѣтъ Священно-то Писаніе, никоиъ другъ книгѣ не съмъ прочиталъ. Писаніе-то быде катадневно-то ми ученіе, и всицкото ми знаніе на Божии-тъ хотѣния и всицко-то ми прибываніе на едно съ опытъ-тъ и съ вършеніе-то на вѣроисповѣданіе-то зѣхъ ся отъ само-то Св. Писаніе. Християнѣ-тъ не четятъ Писаніе-то колкото трѣбва. Вѣроисповѣдателны-тъ книги сѣ полезны, но не могатъ да допълнятъ мѣсто-то на Св. Писаніе.

ЖИВОТЪ И СМЪРТЬ.

Невтонъ говорялъ за една жена наскоро умрѣла: една млада жена тозь часъ го попытала: “но какъ умрѣ”? Ахъ! прѣтелко, отговорилъ този великъ мѣжъ, трѣбваше друго по добро пытаніе да мя попыташь, сврѣчь “какъ е живѣла.”

ПАУНЬ-ТЪ.

Това красно птиче има тѣло хубаво, пера свѣтлы, и ходъ важенъ и великолѣпенъ; и понеже е надменъ заради свѣтло-то си украшеніе, възвышава главж-тъ си гордѣливо, и кога гледа че иматъ человекѣти-тъ очи-тъ си обърнати къмъ него, падуть за това отваря великолѣпно пера-та на опашкж-тъ си въ видъ на вѣтреницж, които иматъ шарове златны и сини и сж накапчаны съ очицы: а кога паднѣтъ на тѣхъ слѣчены-тъ зари, отъ свѣтлость помрачаватъ очи-тъ на онѣзи, които го гледатъ. Съ такъвъ свѣтлъ видъ ся прѣдставява паунь-тъ на женскый-тъ за да го привлѣче.

Женскый-тъ паунъ нѣма пера толкозь свѣтлы, колкото мъжкый-тъ. Казватъ че тѣзи птици ся водять отъ Индіж, и че другый пѣтъ сж были толкозь малко, щото само въ княжескы-тъ двореце сж ся намѣрвали; но сега сж научены въ наши-тъ климаты и станжлы къщны животны, които сж за потрѣбж както гжскы-тъ, защото сж будни стражи (вардачи) на къщы-тъ: несладкый-тъ обаче и невеселый-тъ имъ гласъ умалява много красотж-тъ на пердухъ-тъ имъ.

Паунъ-тъ яде ечимыкъ и други сѣмена. Има и бѣли пауни които сж твърдѣ много въ сѣверны-тъ страны. Японскый-тъ паунъ има еднж особнж хубость.

ЖИТЕЛИ-ТЪ НА НОВЖ-ЗЕЛАНДИЖ И АНГЛІЙСКИЙ-ТЪ КОРАБЪ БОНДЪ.

Нова Зеландія е островъ голѣмъ кой-то ся намѣрва въ Тихый-тъ Океанъ подъ владѣніе-то и държаніе-то на Англійцы-тъ.

Прѣди четридесетъ годинъ единъ голѣмъ корабъ подъ име Бондъ отплувалъ за Новж Зеландіж, на който жители-тъ тогазь не были Христіане. Този корабъ былъ тогазь най голѣмъ и най добрѣ оръженъ отъ всекы-тъ други кораби които были при островъ-тъ за търговіж. Дивы-тъ жители отъ островъ-тъ ся наговорили да усвоятъ корабъ-тъ съ начинъ какъвто могатъ. За да сполучатъ това, повикали капитанинъ-тъ и нѣкои отъ корабници-тъ по на вѣтрѣ въ островъ-тъ и гы убили, послѣ като нападнжли вързъ корабъ-тъ и вързъ останжлы-тъ корабници прѣвзѣли корабъ-тъ и исклали корабници-тъ.

Слѣдствія-та на тѣзи жестока работж вързъ дивы-тъ които сторили това зло были страшны. Онѣзь отъ дивы-тъ които влѣзли въ корабъ-тъ, хванжли да ся каратъ помежду си, и понеже не знаили употребленіе-то на пушки-тъ, на топове-тъ и на баруть-тъ, запалили ся слѣдъ малко корабъ-тъ и изгорѣлъ всечкый-тъ съ мнозина отъ дивы-тъ.

Нѣколко качета съ баруть были свѣты отъ корабъ-тъ на земж-тъ, и като го разумѣли за нѣкакъвъ видъ хранж, която трѣбва да ся опече за да може да ся яде, запалили печи-тъ си и като хвърлили въ тѣхъ качета-та съ баруть-тъ приготвяли трѣпезы-тъ си да ядѣтъ, когато внезапно ся запалилъ баруть-тъ и прѣвзрнжлъ и печи и трѣпезы и убійцы-тъ на невинны-тъ корабници. Господъ твърдѣ често посѣщава наши-тъ грѣхове и на този свѣтъ съсь страшно и ужасно наказаніе: а наказаніе-то на много лошы и лукавы человекѣти е показателство твърдо, че има бждѣщій сждъ и тамо ще примѣтъ наказаніе-то на злодѣянія-та си що сж сторили на земж-тъ.

ДѢТИНСКА ГОТОВОСТЬ.

Малкый-тъ Өома посѣтилъ еднѣждъ едного отъ стрыкы-тъ си, който живѣялъ на поле (чифтликъ). Като стигналъ тамъ намѣрилъ много други чичовы си пріатели поканены съ челядь-тъ си, и много дѣца съ които тутакси отишелъ въ краснж-тъ чичовж си градинж да ся расхожда.

Когато дошло врѣме за обѣдъ, понеже поканени-тъ были много а трѣпеза-та малка, турили дѣца-та особно на другж трѣпезж.

Өома былъ навикнжлъ въ къщж-тъ на бащж си да гледа бащж си, и кога не е тамъ баца му, майкж си да искатъ благословеніе-то Божіе прѣди да почнатъ да ядѣтъ, и чакалъ да види истото и на тѣзи прѣнезж на който сѣднжлъ; но други-тъ дѣца не были възпитаны като него, и за туй щомъ ся прѣдложила трѣпеза-та, начинжли да ядѣтъ и да ся смѣжтъ, безъ да въздадатъ благодареніе на Оногози, който имъ дава хранж-тъ.

Това ея видѣло много странно на Өома, и слѣдъ малко мълчаніе и колебаніе

извикалъ, “Защо не просите благословение-то Божіе”? “Ты си по добрый-тъ за това нѣщо, — извикали повече-то отъ дѣца-та, проси го ты.”

Бѣдний-тъ Өома никакъ не мислялъ че това нѣщо щѣше да дойде вързъ него, зато той ся сбъркалъ малко; но тукати като ся насърдчилъ, съ чистъ и высокъ гласъ извикалъ, “Господь ми е пастырь, нѣма да бѣдѣ лишень отъ нищо, заради благодать-тъ Исусъ Христовъ. Аминь.”

Колко е красно приличіе-то на тѣзи рѣчи отъ 23-ый Псаломъ, и колко свойственно приложеніе-то на име-то на добраго Пастыря Исуса Христа. Дано всички-тѣ малки дѣца помнятъ да обычатъ тогожь Пастыря на души-тѣ си, който е доволенъ да ги храни и да ги пази отъ всичко; и да просятъ благословение-то му и да му благодарятъ, както малкий-тъ Өома, когато ядѣтъ отъ благи-тѣ които Той имъ дава.

КРАСЕНЪ ПРИМѢРЪ.

Въ единъ годишень празникъ на едно отъ Недѣлны-тѣ училища въ Лондонъ, двѣ малки момичета ся прѣдставили да земѣтъ даръ-тъ който ся дава на испытаніе-то: и двѣ-тѣ были научили изусть разны стихове отъ Св. Писаніе, но едно-то момиче было научило единъ стихъ повече отъ друго-то.

Прѣдсѣдатель-тъ попыталъ Еленъ и реклъ, “Не може ли да научишь още единъ стихъ та да вървишь заедно съ Марѣжъ?”

— Можяхъ, господине, отговорило момиче-то зачервило ся; но обычамъ Марѣжъ, за туй нарочно останѣхъ надирѣжъ.

А кой стихъ можеше да научишь още? рекъ прѣдсѣдатель-тъ.

— “Въ честь като ся прѣдпочитами едни други,” отговорило момиче-то и още повече ся зачервило. Отъ този стихъ научихъ този урукъ.

Завистливи-тѣ ученици мъжки и женски могатъ да ся ползуютъ отъ Евангелскый-тъ примѣръ на малкѣ-тъ Еленъ.

— Една лѣжа прилича на топкы отъ снѣгъ които дѣца-та правятъ за игрж; колкото повече ся търкала тя, толкозь по голѣма става.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ВЪСКРѢСЕНІЕ.

1. Хвалѣ приносямы Отцу
На Господа Христа.
Славимъ величіе-то Му
Славимъ и милость-тъ.
2. Отець когато Сына си
Повыка отъ гробъ-тъ,
Душы-тѣ наши увѣри
Че нѣма да умрътъ.
3. Истинж, наши-тѣ тѣла
Ще умрътъ зарадъ грѣхъ;
Но който самъ въскрѣснѣ пѣрвъ
Ще въскрѣси и тѣхъ.
4. Нетлѣнно, не сквърняемо
Наслѣдіе за насъ,
И неповехнуваемо,
Приготи нашій Спасъ.
5. Чрѣзъ Божіѣ-тъ благодать,
Въ надеждѣ и любовь,
Святи-тѣ тука ся държатъ
И иматъ миръ Христовъ.
6. Ходящъ сега като пришлецъ
Чрѣзъ вѣрж, въ онзи день
Ще земе славный-тъ вѣнецъ:
Колко ще е блаженъ!

ДОБРЫ-ТѢ СЛѢДСТВИЯ НА ЕВАНГЕЛСКО ПРОПОВѢДВАНІЕ.

Въ Фиджійскы-тѣ острове дѣто прѣди 40 години жители-тѣ бѣхъ идолопоклонници и челоуѣкоядци, сега чрѣзъ трудове-тѣ на Евангелскы-тѣ пресповѣдници ся намѣрватъ 472 черквы освѣны 391 други мѣста дѣто ся извършува Богослуженіе. Има 494 проповѣдници, туземци, и 13 Мисіонери, или другоземскы проповѣдници; 839 помощници, 2,266 учителя; 20,348 черковни членове; сир. причастници; 914 Недѣлны училища съ 51,159 ученицы; 4,524 катдневны училища съ 41,125 ученицы; и въ църковны-тѣ събранія при Богослуженіе-то присѣдствуютъ редовно до 105,147 души. Языкъ-тъ имъ ся е написалъ съ буквы (по напрѣдъ нѣмажъ писанъ языкъ) и до 22,000 экземпляра отъ Св. Писаніе сѣ ся печатали, освѣны много други полезны книги.

Въ печатицѣ-тъ на А. Минасіана
у Джамлѣ ханъ.